

lende Alderdom, finansielt set. Allerede paa dette Omraade vilde det vel nok være fornuftigt, om man fik betydeligt større Ydelse fra Statskassens Side, end Tilføddet nu er, og forhaabentlig vil det ogsaa nok gaa op for Samfundet, at dette Forhold bør ordnes bedre, end det er ordnet nu. Der er ikke Tale om andet, end at vi som Samfund betragtet have tilstrækkelige Midler til uden paa nogen Maade at anstrænge Samfundets Husholdning at give de gamle den fornødne Mad, de fornødne Klæder og den fornødne Bolig. Som sagt, det vil koste nogle Penge, og det er et af de Forhold, som medfører, at jeg for mit Vedkommende kommer til at staa i Modstrid med det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds, idet han udtalte, at Statskassens Stilling er saaledes, at det allerede er nok, naar Statskassen faar Erstatning for noget af det Tab, som Nedsættelserne medføre. — Der er noget andet, som jeg ved samme Lejlighed vil nævne. Vi paatænkte i sin Tid fra socialdemokratisk Side at indbringe et Forslag om Sundhedsplejens offentlige Ordning. Dette Forslag er endnu ikke indbragt, men det er en omfattende Sag, som, hvis den skulde gennemføres, vilde stille meget betydelige Krav til Statskassen. At der imidlertid burde gøres noget alvorligt paa dette Omraade, er vist givet. — Jeg skal ikke komme med flere Eksempler paa, hvad vi fra socialdemokratisk Side kunne ønske gennemført, og ikke med flere Eksempler paa, at vi altsaa mene, at Statskassens Indtægter nu ikke alene ikke ere ansatte for store, men at de ere for smaa, og at de maa højere op, hvis vi skulle kunne faa de Reforme gennemførte, som vi ønske, og som Samfundet vilde være vel tjent med.

I al Almindelighed skal jeg sige, som jeg begyndte med, at jeg er meget tilfreds med det Foredrag, som det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds holdt, medens jeg derimod maa sige, at jeg ikke var saa tilfreds med det Foredrag, som det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) holdt. Hvad jeg særlig lagde Mærke til, var, at han erklærede, at Landstinget altid havde stillet sig paa det Standpunkt, at det vilde beholde Ris- og Stenolietolden, og at det stod paa dette Standpunkt fremdeles. Denne Udtalelse er ikke behagelig at høre, for vi maa dog vel alle vide, at navnlig Ris- og Petroleumstolden i væsentlig Grad, vistnok i saa høj Grad som nogen Toldbeskatning, falde paa den Del af Befolkningen, der daarligst har Raad til at svare store Skatter. Hvad vil det ikke

sige, at man, hver Gang man køber en Flaske Petroleum, skal betale 3 Øre i Skat, og at man, hver Gang man køber et Pund Ris, skal betale 4 Øre i Skat! Det er efter min Mening højst mærkværdigt, at det kan blive sagt endnu i vore Dage, at man ønsker at bibeholde en Told, der falder i den Grad uretfærdigt paa Skatteyderne her i Landet. Tolden er uretfærdig, derom er der efter min Mening ikke Spor af Tvivl. Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds staar jo i fremragende Grad paa det Standpunkt, at han siger: Vi skulle fremme Industrien her i Landet, og for at fremme Industrien skulle vi have Nedsættelse blandt andet og vistnok i første Linie paa Industriens Raaprodukter. Dette Standpunkt staar det ærede Medlem paa — jeg gør det ogsaa. Men der er jo noget der hedder: Vis min din Tro af dine Gerninger, og har man Kærlighed til Industrien, og mener man, at Industrien vil finde Fremme ved en Ophævelse eller Nedsættelse af Tolden paa Raaprodukter, saa siger jeg: Vis mig din Tro af dine Gerninger, vis mig, at du vil gaa med til en Skattereform, som muliggør denne Nedsættelse. Det kan ikke nytte, at man staar og siger: jeg vil saa overordentlig gerne gøre noget for Industrien, jeg vil have Tolden paa Raaprodukter hævet o. s. v. o. s. v., naar man ikke vil gaa med til en Skattereform, som muliggør, at denne Told kan hæves. Det ærede Medlem maa jo meget godt vide, at det nytter ikke at komme og forlange saadanne Nedsættelser og samtidig komme og forlange, at disse Nedsættelser skulle kompenseres gennem en Skat paa de Medlemmer af Samfundet, der ingen Skatteevne have. Vil man gavne Industrien, maa man gaa det næste Skridt og vise sin Tro af sine Gerninger og sige: Lad os saa tage denne Reform men samtidig give Statskassen Erstatning gennem en Skat paa de Steder, hvor Skatteevnen ligger. Vil man ikke det, taber jeg Tilliden til, at Talen om, at man ønsker Industriens Trivsel fremmet, har det rette solide Grundlag. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der er en Del konservative Mænd her i Landet, der raisonnere som saa: Ja, Toldbeskatningen er en Skat, der ikke føles meget. Det blev sagt af det ærede 1fte kongevalgte Medlem (H. N. Hansen), der mente, at Brændevinsbeskatningen er en god Skat, for det er en Skat, man betaler uden at mærke den. Jeg vil sige, at naar jeg skal købe en Flaske Akvavit, mærker jeg nok det, om jeg skal give 40 Øre eller 80 Øre for den,